

Når piger slår

Om Pigegruppens erfaringer med kickboksning

Af Liv Rex Hansen, projektmedarbejder i Pigegruppen i Saxogade, København

I Pigegruppen bliver vi ofte mødt med undren, når vi fortæller at projektet træner gruppens piger i kickboksning. Spørgsmålet er, om det er forsvarligt at lære aggressive unge at slå. Denne kronik afspejler derfor nogle pædagogiske refleksioner og erfaringer med at træne vilde piger i kickboksning.

Kort om Pigegruppen

Pigegruppen i Saxogade er et projekt for udsatte og sårbare piger, de såkaldte 'vilde piger', i alderen 13 til 18 år fra hele Københavnsområdet. Projektet er et åbent og frivilligt tilbud, der via tillid og respekt skaber nogle trygge rammer, hvor pigerne i dialog med jævnaldrende og voksne aktivt kan skabe forandringer i deres liv. Vores tilbud er finansieret af Københavns Kommune, samt via egenbetaling fra Socialcentrene, og hører under Københavns Kommunes Socialforvaltning.

En uge i Pigegruppen kan byde på meget forskellige aktiviteter - udover kickboksningstræning om mandagen, spiser vi f.eks. sammen hver tirsdag. Pigerne hjælper så godt de kan med indkøb og madlavning, og i løbet af dagen snakker vi løst og fast om emner der er vigtige for pigerne, som fx stoffer, seksualitet, kæresteforhold, forhold til forældre og meget meget mere. Nogle aftener tager vi i biografen, i kurbad eller kører gokart. Om torsdagen er det muligt for pigerne at få hjælp med jobansøgninger, hvis de ønsker det. Ellers bruges dagen til at hyggesnakke, male, se en film etc. Udover at tage til sagsbehandlermøder, psykolog, tandlæge etc. med pigerne er vores telefoner døgnåbne, og de ved, at de altid kan ringe eller kigge forbi uden for åbningstiderne, hvis de har brug for det.

Målgruppen

Til vores ugentlige kickboksningstræning deltager piger, som enten er udad- eller indadreagerende, det vil sige aggressive eller selvdestruktive, eller som har et dagligt forbrug af hash. De har hver deres særlige grunde til at starte til træning, derfor vil jeg indlede med kort at gennemgå nogle af de problemstillinger, som er kendetegnende for holdets piger, for senere at konkretisere selve træningen, trænerens rolle, samt pigernes udbytte af træningen.

Når vreden vendes udad

Som jeg indledte med at skrive, bliver vi ofte spurgt om det egentlig er forsvarligt at undervise

udadreagerende piger i kickboksning. Spørgsmålet er reelt nok, i og med at projektet har piger, hvis straffeattest allerede kan afsløre grove voldsdomme. Og svaret er langt fra enkelt, men som udgangspunkt mener jeg, at man skal forsøge at forstå, hvad pigerne får ud af at være aggressive, så man kan møde dem i øjenhøjde under træningen.

Gennem snakke med pigerne er det mit indtryk, at deres aggressive handlemåder er en kommunikationsform, hvorigennem pigerne udtrykker deres behov for anerkendelse, for at sætte grænser og for selv at skabe forandring i deres liv. Selve voldshandlingerne giver dem også udladning for fysiske aggressioner, samt en følelse af magt og kontrol. Volden kan derfor defineres som en modmagtstrategi som pigerne benytter, idet de ofte i deres opvækst og deres vennekredse gentagne gange har oplevet, at deres grænser er blevet overskredet, deres selvværd blevet banket i bund og deres behov oversete. I stedet for at vende frustrationen indad forsøger de at anvende omverdenens "våben" mod dem selv.

Et andet vigtigt element er spænding. Det giver et kick i kroppen og et rush i psyken, når man på få sekunder kan opnå ultimativt magt og kontrol over et andet menneske. Et rush, hverdagens kedelige trivialiteter ellers ikke byder på. For mange piger opstår spændingen også, som jeg forstår det, i selve normbruddet med forestillingen om den stille, pæne pige.

Trods vores moderne kønsopfattelse bliver folk stadig meget overraskede og provokerede over aggressive piger *"fordi det jo ikke ligger til deres natur at være voldelige"*. I den "normale" verden opfattes pigens således stadig som en lille feminin størrelse, som mest forsvarer sig ved at være intrigant, mobbe eller få kæresten til at puste sig op.

Når man som pige tør tage sagen i egen hånd og iklæde sig machonormerne, vækker det derfor uden tvivl forargelse, hvilket dels understøtter hendes behov for opmærksomhed og dels forandrer hendes position fra at være en "udsat" teenager til at være gadens dronning. Da jeg ikke er psykolog, vil jeg afholde mig fra at redegøre for de dybereliggende psykologiske forklaringer på voldshandlingerne. Men ud fra samtaler med pigerne kan jeg sige, at brugen af fysisk og psykisk vold blandt andet afhænger af, hvad hun har lært hjemmefra. Eksempelvis forklarede en af vores piger under et interview til en artikel om voldelige piger:

"Jeg har altid fået at vide derhjemme, at du skal slå først. Engang var der en, der sagde til mig: Har du ikke lært at du skal behandle andre som du selv vil behandles. Nej det har jeg ikke! Sådan er det der, hvor jeg kommer fra".

For det andet er hendes voldelige handlings- og holdningsmønster afhængigt af, hvilke venskabskredse pigen færdes i. Hvis det giver prestige i vennegruppen og pigen i sig selv ikke har implementeret et ikke-voldeligt kodeks, bliver det en oplagt måde at tilkæmpe sig anerkendelse. Da pigen for det meste ikke har opnået anerkendelse inden for normalområder som skole eller sport, oplever hun selvklart et selvtillidsboost, når vennerne begynder at opfatte hende som deres beskytter.

Når vreden vendes indad

Den indadreagerende pige reagerer på vrede eller frustrationer ved at skade sig selv frem for andre. Jeg oplever det i mit arbejde ved pludselig at bemærke nye snitmærker på underarmen af en pige, eller ved at hun i en kort bemærkning fortæller, at hun kastede al maden op efter morgenmaden og i øvrigt ikke har spist resten af dagen. Samtidig oplever jeg også en generel stigning både i fokuset på og antallet af selvmordsforsøg. Særligt når kæresten slår op eller hvis vennerne stempler en som luder, bliver mellem 15 og 25 panodiler oftere og oftere pigens "løsning" på problemet.

Ligesom hos den udadreagerende pige er det at skade sig selv en måde at skabe kontrol over både ens indre og ydre liv. Ved at skade sig selv flytter pigen koncentrationen omkring den psykiske smerte over på den fysiske og opnår derved en følelse af at være i stand til at kontrollere sit [følelses]liv. Ved et selvmordsforsøg oplever hun derudover at være i stand til at få både familiens og vennernes opmærksomhed i en grad hun sikkert længe har savnet. Den indadreagerende adfærd er ligeledes en måde at kommunikere til omverdenen, at hun føler sig afvist, fordi hendes omverden ikke har været i stand til at imødekomme hendes behov eller hendes forventninger.

Hashen i hverdagen

Ovenstående kategorisering af udad- og indadreagerende piger er selvfølgelig noget karikeret. Da flere af pigerne har et dagligt forbrug af hash, afhænger deres måder at reagere på ofte af, om de er skæve eller ej. Et dagligt hashforbrug betyder ikke, at pigerne opgiver træning eller skolen, men blot at de tit er bagskæve, når de deltager. Fornemmelsen af at være skæv er netop den buffer som pigen behøver for enten at kunne styre sit temperament eller for at holde nærværet af andre mennesker ud.

Forsøger en pige at kvitte hashen, vil hun de første par dage være meget irriteret og opfarende, ryger hun derimod meget, er hun for det meste indelukket og meget svævende. Det er derfor ikke unormalt, at vi oplever den samme pige skifte fra at være aggressiv til passiv på den samme dag.

Vores kickboksning-træning forsøger at rumme pigerne hvad enten de er voldelige, selvdestruktive eller hashafhængige, fordi vi grundlæggende tror/mener at træningen har en god indvirkning på dem. Inden jeg giver mig i kast med at forklare, hvad jeg mener pigerne opnår gennem træningen, vil jeg først beskrive, hvordan vores træning foregår og hvilken rolle henholdsvis træneren Lars Krusaa, min kollega Jannie Koch og jeg selv har i processen.

Timerne omkring træningen

Da Vilde Læreprocesser i foråret 2005 tilbød at åbne deres kickboksningshold for Pigegruppen, så vi det som en oplagt mulighed for vores piger, både fordi flere piger havde efterlyst træningen og fordi vi generelt synes det er spændende at lave noget sammen ude af huset.

Kickboksningen foregår i lejede lokaler i et større idrætsanlæg og er i dag åben for vores piger og for piger, der tidligere har været tilknyttet Vilde Læreprocessers pigeprojekt.

Vi starter træningen mandag eftermiddag med at sidde i forhallen og ryge smøger og snakke om weekenden, dumme ekskæresten og andet pigesladder. Efter et kvarters tid rykker vi ind i omklædningsrummet, hvor vi lidt generte lægger vores smykker og skifter vores hverdagstøj ud med hængerøvsbukser og slidte T-shirts. Til sidst går vi op i træningslokalet, hvor der ikke går lang tid før pigerne begynder at lege og tjatte til hinanden i minutterne før Lars samler os.

Hvis der er en ny pige, indleder Lars med at præsentere de få principper han [eksplicit] træner ud fra: man må under ingen omstændigheder bruge det man lærer, uden for træningslokalet – heller ikke for sjov, man skal respektere det der bliver sagt, og koncentrere sig under undervisningen. Til sidst gør han det klart, at mobilen skal være slukket. Derefter sætter vi i løb til pop-technoen og bassen begynder langsomt at pumpe energien rundt i vores kroppe. Til hver træningslektion lærer vi noget nyt, men delementerne består som regel af det samme. Når vi er godt varme, træner vi slag og spark sammen to og to, hvorefter vi en af gangen bliver inviteret op til en omgang på plethandsker (Små puder, der passer hånden som en handske) alene med Lars mens de andre ser på.

Under plethandsketræningen giver Lars den enkelte pige sin fulde opmærksomhed og gennem den energifyldte dynamik, der opstår mellem pigen og Lars, formår hun at presse sig selv til nye højder. Inden vi slutter af, får pigerne muligheden for at sparre med Lars oppe i bokseringen.

Sparring går ud på at simulere en kamp uden at bruge hårde slag og spark, hvilket kræver at pigerne kan beherske deres styrke, samtidig med at de giver sig selv hen til kampen. Når der er gået godt og vel to timer slukkes musikken, og vi lægger os ned på ryggen med lukkede

øjne. Det handler om at få pulsen ned og adrenalinen ud af kroppen, en øvelse der i sig selv er utrolig svær for pigerne. Det lykkes som regel alligevel at afslutte træningen med et minuts stilhed, hvor vi lukker alt andet ude og kun mærker os selv. Efter badet mødes vi i kantinen med vores hjemmelavede pastasalat, snakker om dagen og får blodsukkeret i et fornuftigt niveau.

Voksen relation under træning

Som kampsport er kickboksning hverken præget af østens mystik eller store filosoffer, men derimod af nogle få regler og en masse tekniske finesser. Derfor er det, som i så meget andet pædagogisk arbejde, relationen mellem de voksne og de unge der bliver afgørende for, om undervisningen udmønter sig i mere end blot boksning.

Da vi i pædagogiske termer anskuer projektet som et fælles tredje for Pigegruppen, har vi vurderet at tre voksne er en fornuftig sammensætning. Lars er som træner eksperten, jeg selv deltager i træningen sammen med pigerne og Jannie sidder på sidelinjen.

Umiddelbart kunne man mene, at tre voksne til seks – syv piger er spild af ressourcer, men vores forskellige positioner i træningssituationen er medvirkende til, at vi alle har en god fornemmelse af pigernes følelsesmæssige udvikling under træningsforløbet.

Det ikke-voldelige normsæt som præger vores kickboksning-kultur, er ikke defineret som en eksplicit pædagogik, men er i stedet en implementeret del af den måde vi voksne går til verden på.

Som tilskuer, medtræner og træner formår vi, på hver vores måde, at glædes over den gode energi pigerne lægger i et spark eller et slag, samtidig med at vi åbenlyst foragter volden på gaden. Praktisk koncentrerer Lars sig om at undervise, jeg selv om at påvirke stemningen i træningen positivt og Jannie om at give gode råd eller have en fortrolig samtale på sidelinjen. Vi spiller derfor alle en vigtig rolle i at gøre træningstimerne til et særligt socialt rum, hvor både krop og følelser kan få frit spil under positive rammer.

Træners rolle

Trænerrollen er helt central for om man i sidste ende kan forsvare at lære vilde unge kampsport, fordi trænerens holdninger til vold, kamp og machoattituder selvsagt vil have en stor indvirkning på de unges læringsproces. Lars har siden holdets start da også haft en særlig indflydelse på pigerne både i kraft af sin lange karriere som kickbokser, men også i kraft af sin rolle som mand i pigernes liv. Som træner møder Lars hver enkelt pige med respekt,

fordi hun som udgangspunkt møder frivilligt op til to timers hårdt arbejde. Han kender intet til hendes baggrund, hendes hashforbrug eller hendes voldsdomme, det eneste han ser, er en pige som ønsker at træne kickboksning.

Da de fleste af pigerne enten af systemet eller af deres forældre er blevet stemplet som problembørn, gør det altid et stort indtryk på dem at blive mødt med umiddelbar tiltro og entusiasme. Fra første møde er forhandlingerne derfor allerede i gang; giver de lidt af deres tid og energi og får de til gengæld en træner som tror fuldt og fast på dem.

Pigernes ansvarsfølelse og glæde ved at træne afhænger i min optik også af, i hvilken grad træneren formår at rumme pigernes kaotiske liv. Når de kun møder op hver anden gang, kommer 20 minutter for sent eller går i vrede, skal man som træner have en god portion tålmodighed. Men det må også være en forudsætning når man arbejder med udsatte teenagere. Man kan ikke forvente at de tilpasser sig normen på træningsstedet og møder op i nypresset træningstøj, men man kan altid kræve at de behandler en med samme respekt som man udviser dem.

Manderolle

Jeg har selv trænet adskillige steder og ved derfor, at meget kampsport er præget af militærlignende disciplineringsformer, hvor træneren koksrød i hovedet råber: *Er du svans? Armbøjninger tages ikke på knæene, de tages på knoerne!*

Denne form for disciplinering er vores piger er mere eller mindre immune overfor. Koster man rundt med dem på den ene eller anden måde, tager de ganske simpelt deres ting og går – igen – et andet sted hen. Derfor er det fascinerende, at Lars kan presse pigerne til at give deres bedste, trods almen mandagstræthed kombineret med weekendens tømmermænd.

Dynamikken mellem pigerne og deres træner bunder ikke blot i, at Lars er en dygtig underviser, men også i hans rolle som far-storebror figur for pigerne.

Mange af pigerne kommer fra skilsmissehjem, hvor de i dag lever med en enlig mor og en meget fraværende far. Det betyder at deres kontakt med voksne mænd ofte er begrænset til enten sammenstød med ordensmagten eller småflirten med ældre mænd. Forholdet til Lars er ingen af delene. Hvis der skal købes møbler til hjemmet, vurderes en fedtudsugning, diskuteres et kæresteforhold er Lars´ telefon altid åben og i en kammeratlig, men voksen jargon, gives der råd og vejledning.

Den anden vej rundt, er Lars den første til at sætte grænser og vise sine sårede følelser, hvis en pige viser disrespekt til træning eller brænder ham af. I stedet for at anklage pigen for hendes manglende selvdisciplin møder han hende med et nysgerrigt spørgsmål om, hvorfor hun reagerer som hun gør. Til gengæld reagerer pigen som regel med at vise øget respekt, fordi hun indser at hendes handlinger og valg har følelsesmæssige konsekvenser for en mand hun i bund og grund holder af.

Overordnet oplever pigerne en mand som er til stede, i stand til at vise følelser, afvikle konflikter og omgås vold uden at være macho eller skræmmende. Relationen kan således være en motivation for pigerne til dels at mærke deres egne behov for en velfungerende manderelation og dels til at stille krav til deres egne fædre om at være synlige i deres liv på en positiv måde.

Opløsningen mellem træningssfæren og den private sfære kan selvfølgelig diskuteres, for det er uden tvivl en ressourcekrævende sammenblanding. Eftersom træneren som regel ikke har nogen socialpædagogisk uddannelse, afhænger træningsprocessen udelukkende af hans eller hendes personlighed. Som fagfolk har vi derfor ansvaret for løbende at diskutere de overordnede målsætninger med kampsporten og trænerens rolle i denne, men i de enkelte konfliktsituationer holder Jannie og jeg os på sidelinjen og blander os kun, hvis vi direkte bliver spurgt til råds. Med andre ord tager vi ikke ansvar for relationen mellem træner og pigerne, men lader Lars være eksperten.

Ambassadørerne

I træningen har de "gamle" piger fra tidligere pigeprojekter også en særlig rolle. Som Lars har formuleret det, er de en slags ambassadører for vores kickboksningens kultur.

I og med at de tidligere i deres liv har kæmpet med hashmisbrug, vold, familieproblematikker osv., men i dag er stoppet med at ryge, har arbejde, er ved at tage en uddannelse eller gør andre ting som pigerne identificerer med et "normalt" liv, bliver de et forbillede. Erfaringerne med at være aggressiv eller hashafhængig er en del af ambassadørens følelsesregister, hvilket gør at hun hurtigt kan identificere sig med de følelser en pige oplever når hun eksempelvis forsøger at kvitte hashen.

Dermed kan ambassadøren hjælpe pigerne med at sætte ord på deres mavefornemmelser og vise dem, at de for det første ikke er alene med deres problemer, og for det andet at det er muligt at skabe positive forandringer i livet. Uanset hvor gode vi voksne er til at snakke

ligeværdigt og respektfuldt med pigerne, betyder aldersforskellen at vi er og bliver *de voksne*. Da relationen mellem ambassadøren og pigerne er mere ligeværdig, betyder det blandt andet, at ambassadøren kan motivere pigerne til at føle medansvar for hinanden og træningen på en anden måde end vi voksne. Ved at snakke med pigerne i en "for sjov – kammeratlig" tone, kan ambassadøren ofte gøre pigerne opmærksomme på deres manglende ansvarsfølelse eller usolidariske omgangsformer på en måde som ikke virker irettesættende. For de gamle pigers vedkommende oplever jeg også at de stadig kan trænge til en voksen snak, og da Jannie kender dem fra tidligere projekter, har de let ved at betro sig på sidelinjen.

Selvværdet der vokser

I det halve år jeg har deltaget i træningen, har jeg oplevet at pigerne på hver deres måde har fået et større selvværd. Det giver dem som udgangspunkt en tilfredsstillende følelse, når tre voksne roser dem for at de frivilligt vælger træningen til.

Selvom pigerne engang imellem kun kommer for at se på, på grund af menstruationssmerter eller andet, er det stadig deres prioritering at være til stede frem for at blive hjemme med hashen, mobilen eller skænderiet om opvasken. De fleste gange lykkes det også Lars at få et par slag ud af den menstruationsramte pige, hvilket igen bliver en af flere succesoplevelser mandag eftermiddag kan byde på. Samtidig med at pigerne lægger deres smykker, sexede undertøj og dyre mærketøj, skaber de også et rum for dem selv, hvor udseende og sexappeal ikke er afgørende. Når de vælter svedende rundt, med kropsbevægelser der ligner alt andet end en sexet musikvideo, oplever de at deres kroppe kan bruges til andet end at se godt ud. Selvom slankekur og udseende fylder meget i snakken før og efter træning, er det ikke emner hverken vi voksne eller pigerne bringer frem under træningen.

Fra alvor til leg

I forhold til den udadreagerende pige oplever hun for det første, at hendes aggressive impulser anerkendes i stedet for underkendes, når vi tilbyder hende træningen. Grundlæggende har hun som person en helvedes masse energi og et stort behov for action, hvilket ikke i sig selv er noget problem. Ligeledes er det ikke nødvendigvis et problem at være dominerende eller have et stort temperament, det er blot nødvendigt at pigen lærer at bruge egenskaberne konstruktivt i stedet for ødelæggende.

Ved at flytte volden ind i et træningslokale kan vi hjælpe pigen med at få et sportsrelateret forhold til volden. Under træningen vil hun opleve at hendes cool machoattitude hverken bliver værdsat eller forarget, men at vi derimod roser hende for hendes positive bidrag til vores legende og respektfulde kickboksings-kultur. Processen tager tid, og der vil ofte gå lang tid mellem hun dukker op, men dukker hun op, er det fordi hun har brug for et sted, hvor hun både kan være følsom og vild på samme tid.

Vi voksne får samtidig en unik mulighed for at snakke om vold med pigerne på en måde, som ikke virker påtrængende. De omdefinerede rammer og de åbne snakke kan være medvirkende til, at pigen begynder at reflektere over volden, hvornår den bruges, hvor skadelig den kan være, hvad hun får ud af den osv. Eksempelvis spurgte Lars en ny pige om, hvorfor hun gerne ville træne? Hun svarede, at hun havde så meget vrede indeni, som hun ikke vidste hvad hun skulle stille op med, og at hun gerne ville lære at styre sit temperament. Selvom Jannie og jeg havde kendt pigen i et stykke tid, var det første gang vi fik et egentligt indblik i hendes egne refleksioner omkring hendes voldelige adfærd.

Lære at tage plads

I den omtalte plethandsketræning er det muligt at mærke, hvordan en indelukket pige vokser når Lars råber "skide godt", "mere af det", "hold da kæft – du kan jo sagtens". Et genert, men synligt smil kommer som regel frem på hendes læber og hendes koncentration øges i takt med opmuntringen. Når man tager i betragtning at flere af pigerne som sagt ikke tror på egne præstationsevner og derfor går til de fleste udfordringer med en attitude af "*gider ikke, fuck det lort*", er situationen en særlig positiv oplevelse for hende. På grund af relationen til hendes træner følger hun ham i hans tro på hende og oplever tilfredsheden i at præstere et godt stykke arbejde.

Det er min oplevelse at den indadreagerende pige bliver styrket i at sætte sig selv i fokus og italesætte sine behov under træningen. Under plethandsketræningen er pigen som sagt alene på gulvet med Lars, og det er meget grænseoverskridende for den "stille" pige at være centrum for alles opmærksomhed og senere ros. Omvendt vil der også være øvelser hun ikke vil deltage i, men i stedet for surmulende at sætte sig hen på sidelinjen, oplever vi at hun verbalt lærer at sige fra, fordi Lars sjældent accepterer en passiv tilbagetrækning.

For piger der er selvdestruktive giver træningen dem åbenlyst også en god mulighed for at lære at vise deres vrede og frustrationer fremfor for at holde det skjult for omverdenen. Fordi stemningen er legende og vild mærker jeg også at pigerne – indadvendte eller ej – slipper både den fysiske og psykiske kontrol under træningen og lader sig rive med af musikken, Lars og den gode dynamik.

Får restløsheden ud af systemet

Det er min oplevelse, at de piger som ryger hash til hverdag og tager stoffer i weekenden mærker en ustyrlig rastløshed, når de ikke er skæve. Kickboksningen er en oplagt måde at tæmme rastløsheden på, især en mandag eftermiddag, hvor pigen måske stadig har nedtur efter en heftig bytur på coke eller ecstasy. De to timers træning udmatter kroppen og psyken på en sund og effektiv måde, som giver pigen en mulighed for at få ro i systemet.

Nogle gange filmer vi kickboksningen og mødes derefter hjemme hos Lars til mad og snak om træningen. En aften, hvor vi så os selv løbe svedende rundt på en stor fladskærm, sagde en af pigerne, at det var de bedste billeder hun nogensinde havde set af sig selv. Jeg bemærkede kommentaren, fordi pigen netop ryger meget hash og derfor kan være ret sløv og indelukket. Sekvensen fra træning viste derimod en stærk, hurtig og energifyldt pige med et åbenlyst talent. For den hashafhængige pige giver træningen altså også mulighed for at dyrke en alternativ identitet, hvor hashen og den ligegyldige facade ikke er det centrale.

Afsluttende

Sammenfattende oplever jeg, at når pigerne frivilligt lader sig påvirke af Pigegruppekulturen, som kickboksningen også afspejler, vil de opleve en modvægt til de normsæt der omgiver dem til hverdag. Gennem de nye interaktionsformer får de mulighed for at ændre deres kommunikationsmåder og – endnu vigtigere – deres individuelle selvforståelse.

Som jeg tidligere var inde på, er processen som udgangspunkt afhængig af relationen mellem træneren og pigerne. Hvis en pige af forskellige grunde ikke er i stand til at indgå i relationen eller ikke accepterer vores træningskultur, mener jeg ikke det er forsvarligt at undervise hende.

Som voksne skal vi have en klar fornemmelse af, at pigen respekterer både os som pædagoger og holdet som helhed. Det er kun gennem en helhedsorienteret træning, hvor grænserne mellem træning, Pigegruppen og pigens private liv er flydende, at vi kan få et fyldestgørende indblik i om træningen medvirker til positive eller negative forandringer i pigens liv.

Formålet med kronikken er som sagt at give omverdenen et smugkig ind i vores træningskultur samt vores pædagogiske overvejelser. Tematikkerne er derfor også kun berørt overfladisk, men min kollega og jeg sigter mod at udarbejde en mere grundlæggende analyse for derigennem at give andre inspiration og ballast i deres arbejde med vilde piger.